

СВЯТКУЕ КРАІНА САВЕТАУ

Слаўся, Айчына ты наша свабодная!

Парад і дэманстрацыя на Краснай плошчы ў Маскве

Ад адной гадавіны Вялікага Кастрычніка да другой — гэтым адрэкам часу людзі Краіны Саветаў вымяраюць свой пераможны поступ на шляху да запаветнай высокай мэты. Сёння яны святкуюць сорок чацвёртую гадавіну з найвялікшым уздымам усіх духоўных сіл. Гэта гадавіна Кастрычніка вянчае год сапраўды эпохальных здзяйсненняў.

Красная плошча! Яна дарагая сэрцу кожнага. Тут бываў Ільіч, на гэтай плошчы гучалі яго страсныя прамовы. Тут стаіць Маўзалеі Уладзіміра Ільіча Леніна, па запаветах якога жыве наша краіна.

Кожны раз у дзень гадавіны Кастрычніка позіркі людзей усяго свету прыкаваны да Краснай плошчы, і сёння больш, чым калі-небудзь.

...Яшчэ не рассяўся на святочнай плошчы дымок асенняга ранку, а яе гранітныя трыбуны ўжо запоўнены. Тут — вядомыя партыйныя і дзяржаўныя дзеячы, работнікі навукі і культуры, рабочыя і калгаснікі. Сярод іх — дэлегаты XXII з'езда КПСС. Тут жа зарубежныя госці з многіх краін свету. Прысутнічаюць члены дыпламатычнага корпусу, вышэйшыя камандны састаў Савецкай Арміі і Военна-Марскога Флоту, ваенныя аташ пасольстваў.

Куранты Крамля б'юць дзесяць разоў. З варот Спаскай вежы ў адкрытай сталёвага колеру машыне выязджае Міністр абароны СССР Маршал Савецкага Саюза Р. Я. Маліноўскі. Ён аб'язджае воінскія часці і віншуе іх з 44-й гадавінай Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі, затым падываецца на трыбуну Маўзалея і гаворыць прамову.

— Савецкі ўрад, — гаворыць маршал, — выражаючы волю ўсіх савецкіх людзей, настойліва змагаецца за разрадку міжнароднай напружанасці, за ўсеагульнае і поўнае разбраенне пад строгім міжнародным кантролем. У інтарсах усіх народаў Савецкая дзяржава настаівае на ліквідацыі рэшткаў другой сусветнай вайны, падпісанні германскага мірнага дагавору і нармалізацыі на гэтай аснове становішча ў Заходняй Берліне.

Аслепленыя класавай нянавісцю да камунізму, наперакор разважнасці, імперыялісты адхіляюць міралюбівыя прапановы Савецкага Саюза, не спыняюць сваіх спроб абвастрэць міжнародную абстаноўку, праводзяць поўным ходам мілітарызацыю Заходняй Германіі.

Перад наўнаскою ваеннай небяспекі з боку імперыялістаў Камуністычная партыя і Савецкі ўрад робяць усё неабходнае для далейшага ўмацавання абароназдольнасці краіны. Савецкія воіны, выхаваныя ў духу беззапаветнай адданасці народу, справе камунізму, маюць цяпер у сваіх руках магутную, самую дасканалую, лепшую ў свеце баявую зброю і тэхніку,

[Заканчэнне на 2-й стар.]

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЯ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА
ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ
СУВ'ЯЗЕЙ З СУАЙЧЫННІКАМІ

№ 86 (571)

Лістапад 1961 г.

Год выдання 7-ы

Урачыстасці ў Беларусі

Урачыста і радасна адзначылі працоўныя Беларусі 44-ю гадавіну Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі.

Прасторную залу 6 лістапада запоўнілі рабочыя, інжынеры і тэхнікі, дзеячы навукі і культуры, партыйныя, савецкія, камсамольскія і прафсаюзныя работнікі, воіны Савецкай Арміі.

Урачыстае пасяджэнне Мінскага гарадскога Савета дэпутатаў працоўных разам з прадстаўнікамі партыйных, грамадскіх арганізацый і воінскіх часцей, прысвечанае 44-й гадавіне Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі, адкрыў старшыня выканкома Мінскага гарсавета **В. І. Шарпаў**.

Першым бярэ слова ўдарнік камуністычнай працы, слесар Мінскага аўтазавода **М. Г. Лебедзеў**.

— Калектыў нашага завода, — гаворыць ён, — дасягнуў вялікіх поспехаў. Мы датэрмінова выканалі план, выпусціўшы звыш задання на мільёны рублёў прадукцыі. Паспяхова закончаны дзяржаўныя праграмы выпрабавання новых аўтамабільў «МАЗ-500» і «МАЗ-503». Многія рабочыя цяпер працуюць у лік чацвёртага года сямігодкі.

Выступае брыгадзёр будаўнічай брыгады Будтрэста № 1 дэлегат XXII з'езда КПСС **Ц. К. Фандо**. Ён гаворыць:

— Я і члены маёй брыгады выраза сабе ўяўленне, калі трэба пабудавать жылых дамоў, каб вырашыць жыллёвую праблему і к канцу дваццацігоддзя забяспечыць кожную сям'ю асобнай кватэрай. Гэта, таварышы, велізарная і вельмі важная задача.

Брыгада, якую я ўзначальваю, як і большасць брыгад нашага трэста, ужо цяпер закладвае фундамент для выканання гэтай задачы. Усе члены брыгады штодзённа павышаюць прадукцыйнасць працы, скарачаюць тэрміны будаўніцтва. Работы выконваем высакаякасна.

Слова атрымлівае дырэктар Трактарнага завода **Б. Г. Сівак**. — Вялікае свята Кастрычніка, — сказаў ён, — азарона ў гэтым годзе яркім святлом гістарычных рашэнняў XXII з'езда Камуністычнай партыі. Савецкі народ, а разам з ім рабочыя, інжынерна-тэхнічныя работнікі і служачыя Мінскага трактарнага завода адзначаюць 44-ю гадавіну Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі новымі перамогамі. План дзесяці месяцаў выканан датэрмінова, дадзена звыш плана 1.900 трактараў «Беларусь» і больш чым на мільён рублёў запасных частак. Перавыканана заданне па зніжэнню сабекошту прадукцыі. Асвоен выпуск першай серыі новых трактараў «МТЗ-50П».

На трыбуне старшыня калгаса імя Кірава Мінскага раёна **А. П. Лішай**. Ён гаворыць:

— Нашы калгаснікі, як і ўсе савецкія людзі, гарача падтрымліваюць і адабраюць рашэнні гістарычнага XXII з'езда КПСС. Мы зробім усё неабходнае для таго, каб забяспечыць далейшае павелічэнне вытворчасці сельскагаспадарчых прадуктаў.

Выступае машыніст паравознага дэпо станцыі Мінск, ударнік камуністычнай працы **М. І. Латушка**. Ён гаворыць:

— Камунізм — справа нашых рук. У імя гэтай вялікай мэты мы працуем і жывём.

Разам з усім савецкім народам, — сказала студэнтка Мінскага педагагічнага інстытута **А. Ф. Сакалова**, — у барацьбу за будаўніцтва камуністычнага грамадства актыўна ўключылася і наша савецкая моладзь. Мы бясконца ганарымся тым, што нарадзіліся і жывём у краіне, якая ўпершыню ў гісторыі чалавецтва скінула кайданы прыгнечання, стала магутнай сацыялістычнай дзяржавай, якая першай пракладвае шлях да камунізму.

Слова атрымлівае пісьменнік **І. П. Шамякін**. — Прынятая на XXII з'ездзе КПСС Праграма Камуністычнай партыі Савецкага Саюза, — гаворыць Шамякін, — адкрывае небывалыя перспектывы для развіцця эканомікі і культуры нашай краіны.

Выкрыціць культу асобы І. В. Сталіна і пераадоленне яго вынікаў, разгром антыпартыйнай групы паскорылі рух нашай краіны па шляху да камунізму. Адкрыўся шырокі шлях да свежай думкі, творчасці, актыўнасці. Імя Уладзіміра Ільіча Леніна заўсёды з намi. Яно вядзе нас уперад — да камунізму.

Узятыя высокія сацыялістычныя абавязальнасці ў гонар XXII з'езда КПСС, — гаворыць брыгадзёр брыгады камвольнага камбіната **Г. С. Розум**, — намі паспяхова выкананы. Дзяржаўны план дзесяці месяцаў па выпуску валавой прадукцыі таксама выканан.

Выступае генерал-маёр **Т. І. Скварцоў**.

Перыяд паміж XX і XXII з'ездамі, — гаворыць ён, — быў сапраўды пераломным у развіцці і навапленні сіл нашай арміі і флоту. Поўнаскою завершана пераўзбраенне Савецкай Арміі ракетна-ядзернай тэхнікай. Яна мае цяпер міжконтынтальныя балістычныя ракеты, зенітнае ракетнае ўзбраенне, ракеты для сухапутных войск, авіяцыі і ваенна-марскіх сіл. Савецкі падводны флот з атамнымі рухавікамі ўзброен балістычнымі і саманаводзячымі ракетами. Паспяхова вырашана праблема знішчэння ракет у палёце.

Урачыстае пасяджэнне аб'яўляецца закрытым. Усе ўстаюць і спяваюць партыйны гімн «Інтэрнацыянал».

Шчыра віншваем, жадаем поспехаў

Напярэдадні Кастрычніцкага свята рэдакцыя «Голасу Радзімы» атрымала многа пісем і віншаванняў з розных куткоў нашай Радзімы, ад суайчыннікаў з-за мяжы. Нам пісалі нашы сябры, пісьменнікі, людзі, якія вярнуліся на родную зямлю. У пісьмах гэтых — цёплыя словы віншаванняў, пажаданні поспехаў у рабоце, радасці і шчасця ў жыцці. Землякі з Канады, Францыі, Бельгіі, Злучаных Штатаў Амерыкі і іншых краін расказваюць нам аб сваіх справах, добрых падзеях. Мы не маем магчымасці змясціць усе гэтыя пісьмы, дасланыя ў рэдакцыю. Друкуем толькі некаторыя з іх.

У ЧАС гістарычнага XXII з'езда Камуністычнай партыі Савецкага Саюза ідзем вам самым сардэчным, братэрскім прывітанні. У гэтыя дні мы з асаблівай увагай слухаем голас з Крамля, захаплемся грандыёзнымі перспектывамі камуністычнага будаўніцтва ў СССР, радуемся ім і бачым у іх таксама сваю будучыню.

Віншваем вас з 44-й гадавінай Вялікай Кастрычніцкай рэвалюцыі. Жадаем новых поспехаў у працы і асабістай жыцці. Усім сэрцам з вамі.

Рэдакцыя газеты «НІВА»
Беласток.

ГОРАЧА віншваем з вялікім і светлым Кастрычнікам. Жадаем шчасця і новых творчых радасцей на карысць нашай Радзімы.

Рэдакцыя часопіса
«ВОЖЫК».

АД ДУШЫ віншую вас і ўсіх вашых прыязных чытачоў з вялікім святам — 44-й гадавінай Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі. Шчыра жадаю, каб ваша газета стала блізкай і дарагой для ўсіх нашых сумленных суайчыннікаў за мяжой і каля нас. Хутчэй вярнуліся да плённай працы на сваёй Радзіме да сваіх родных.

З найвялікшай паганай
Уладзімір ДУБОУКА.
Мінск.

Шчыра віншваем з 44-й гадавінай Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі. Ад усяго сэрца жадаем вам плённых поспехаў у рабоце на карысць нашай Радзімы.

Рэдакцыя газеты
«ЛІТАРАТУРА
І МАСТАЦТВА».

ВІНШУЮ вас і ўсіх вашых работнікаў з вялікім святам — 44-й гадавінай Кастрычніцкага свята. Жадаю поспехаў, шчасця і здароўя.

В. ІВАНОВ,
ФРГ.

З РАДАСЦЮ сустракаю я свята Вялікага Кастрычніцкага. Ад шчырага сэрца віншую вас з гэтым цудоўным святам. Жадаю вам, дарагія супрацоўнікі газеты «Голас Радзімы», усяму беларускаму народу самага найлепшага ў жыцці і поспехаў у працы.

Д. ЛЕНКАВЕЦ,
Англія.

АД УСЯГО сэрца віншую з 44-й гадавінай Вялікай сацыялістычнай рэвалюцыі і жадаю вам рэдакцыі поспехаў і здароўя і шчасця.

Графім КАЛЕНКА,
рэзмігрант з Аргенціны,
г. Маладзечна.

САРДЭЧНА віншую са светлым радасным святам. Жадаю здароўя, поспехаў у працы, асабістага шчасця.

Пётр ШПАК,
рэзмігрант з Канады,
г. Баранавічы.

Весела сустралі свята Кастрычніка дзеці калгаснікаў сельгасарцелі «Рассвет» Кіраўскага раёна. У калгасным клубе для іх былі праведзены ранішнікі, адбыліся спартыўныя спаборніцтвы, гульні. На здымку: дзеці калгаснікаў калгаса «Рассвет» у святочныя дні.

РЭПАРТАЖ з Цэнтральнай плошчы Мінска

Прыгожа і ўрачыста выглядае Ленінскі праспект, Маляўнічыя пано расказваюць, з якімі працоўнымі здабыткамі сустралі мінчане 44-ю гадавіну Вялікага Кастрычніка. На ўпрыгожаных вуліцах гучаць песні, музыка, смех. З усіх раёнаў Мінска няспынным патокам рухаюцца дэманстранты.

На плошчы застылі калоны войск — удзельнікі святочнага парада. Трыбуны запоўнілі наватары прамысловасці, перадавікі сельскай гаспадаркі, дзеячы навукі, культуры і мастацтва, старыя камуністы, дэпутаты Вярхоўных Саветаў СССР і БССР, Героі Савецкага Саюза і Героі Сацыялістычнай Працы, генералы Савецкай Арміі, работнікі партыйных, савецкіх і грамадскіх арганізацый, вясёлая і шчаслівая дзетвар.

Ад імя і па даручэнню Цэнтральнага Камітэта Камуністычнай партыі Беларусі і Савета Міністраў БССР камандуючы Беларускай Ваеннай Акругі генерал арміі В. А. Пянькоўскі вітае і віншуе салдат, сержантаў, афіцэраў і генералаў, працоўных Беларусі з 44-й гадавінай Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі.

Гэту слаўную гадавіну, гаворыць тав. Пянькоўскі, савецкі народ адзначае ў абстаноўцы небывалага палітычнага і працоўнага ўздыму, выкліканага рашэннямі XXII з'езда КПСС.

Улічваючы сучасную напружаную міжнародную абстаноўку, гаворыць прамоўца, усе савецкія людзі павінны праўдліва пастаянна налітычна пільнасць і беззапаветна працаваць для далейшага ўмацавання эканамічнай і абароннай магутнасці нашай любімай Радзімы. Савецкія Узброеныя Сілы, у тым ліку і войскі Беларускай Ваеннай Акругі, бязмежна адданыя свайму народу, партыі і ўраду. Салдаты і сержанты, афіцэры і генералы, натхнёны гістарычнымі рашэннямі XXII з'езда партыі, настойліва авалодваюць баявой тэхнікай і зброяй, няспынна ўдасканальваюць сваё баявое майстэрства і ў любую мінуту гатовы выступіць на абарону дзяржаўных інтарэсаў нашай Радзімы і ўсяго сацыялістычнага лагера.

Закончыўся парад. Прагучэл апошні акорды зводнага аркестра.

Пачынаецца дэманстрацыя працоўных беларускай сталіцы. Святочнае шэсце працоўных Мінска з'явілася магутнай дэманстрацыяй маналітнага адзінства партыі і народа, адданасці савецкіх людзей вялікім ланінінскім ідэям, іх рапучасці ажыццявіць Праграму партыі і сваёй самааднай працай наблізіць той дзень, калі над нашай краінай заззяе сонца камунізма.

У гарадах і вёсках

ГОМЕЛЬ

Урачыста і радасна адзначылі працоўныя Гомельшчыны свята Вялікага Кастрычніцкага. Кумачовае ўбранне расквеціла вуліцы гарадоў і вёсак.

Роўна ў 10 гадзін раніцы пачалася дэманстрацыя працоўных Гомеля.

Святочная ўрачыстасць вылілася ў яркую дэманстрацыю адзінства і згуртанасці народа вакол роднай Камуністычнай партыі.

ВІЦЕБСК

Усюды — кастрычніцкія Заклікі ЦК КПСС, партрэты кіраўнікоў партыі і ўрада. Наперадзе ідзе калектыў вагоннага дэпо станцыі Віцебск — прадпрыемства камуністычнай працы.

Усюды — транспаранты, расказваюць аб працоўных здабытках відэабляна.

Кроцьць калектыў самага маладога прадпрыемства Першамайскага раёна — завода радыёэталей. Ён рапартае аб датэрміновым выкананні 11-месячнага вытворчага плана.

Аб сваіх працоўных падарунках 44-й гадавіне Кастрычніцкага рэпартавалі ў гэты дзень калектыўны панчошны

трыкатажнай фабрыкі «КІМ».

Пад знакам працоўных перамог прайшлі дэманстрацыі ў Оршы, Полацку, Талачыне і іншых раённых цэнтрах вобласці.

ГРОДНА

Быццам сама вясна ўступіла на Савецкую плошчу. Гэта з песнямі і танцамі пад гукі аркестраў выйшлі на плошчу школьнікі горада.

Ідуць рабочыя шматлікіх прадпрыемстваў — заводаў аўтамабільных запасных частак, веласпеднага, бытавых прыбораў, гандлёвага машынабудавання, гарбарных, фабрык мастацкіх вырабаў, абутковай, швейнай, мэблевай і іншых. Над калонамі рапартаў працоўных памаг.

Плошчу запаўняюць калоны будаўнікоў гіганта кімі — азотна-тукавага завода, камбіната буйна-панельнага домабудавання.

Партрэты вялікага Леніна, членаў Прэзідыума ЦК КПСС, маляўнічыя пано, плакаты, лозунгі, дыяграмы нясуць студэнты і навучніцы сельгасгаспадарчага, педагогічнага і медыцынскага інстытутаў, тэхнікумаў, вучылішчаў і школ.

ПАРАД І ДЭМАНАСТРАЦЫЯ НА КРАСНАЙ ПЛОШЧЫ ў МАСКВЕ

[Пачатак на 1-й стар.]

якія дазваляюць сакрушыць любога агрэсара, калі ён адважыцца зрабіць замах на нашу любімую Радзіму.

Прамова міністра закончана. Гучыць Дзяржаўны гімн Савецкага Саюза. Грымюць залпы артылерыйскага салюта. Падаецца каманда да пачатку ўрачыстага марша.

Тысячы масквіноў і госці сталіцы з захапленнем назіраюць з трыбуны за праходзячымі войскамі. Вось яны, савецкія воіны! Як не ганарыцца імі! Фізічна загартаваныя, жыццярадасныя, моцныя духам — кожны з іх захоўвае ў сваім сэрцы поўную бязмежную любові да маці-Радзімы, якая адкрыла эпоху будаўніцтва камунізма.

Што ж прыцягнула цяпер такую пільную ўвагу трыбуны? Які від войск з'явіўся на Краснай плошчы? Гэта ракетныя войскі, якія складаюць самую ўнушальную сілу Савецкай Арміі.

Праходзяць рэактыўныя сістэмы, эманціраваныя на самаходных аўтамабільных устаноўках. Яны незвычайна магутныя разбуральнай сілай сваіх залпаў і высокай дакладнасцю стральбы.

Гэты від зброі змяняюць зенітныя ракеты — тая першакласная зброя, якая адбіла ахвоту ў амерыканскіх шпіёнаў-разведчыкаў лятаць над нашай тэрыторыяй. Усяго толькі адна, у крайнім выпадку дзве такія ракеты могуць спатрэбіцца, каб збіць сучасны самалёт праціўніка. Зенітныя ракеты, узаемадзейнічаючы з новымі самалётна-знішчальнікамі, пільна ахоўваюць паветраныя прасторы Радзімы ад налетаў сцяраўнікаў.

На самаходных устаноўках — розныя па велічыні і прызначэнні ракеты з далёкасцю стральбы ад некалькіх да многіх соцень кіламетраў.

Воінскія часці, узброеныя ядзернымі і іншымі ракетамі, — асноўная сіла сухапутных войск. Разнастайнасць і магутнасць гэтых ракет — прадмет законнай гордасці ўсіх савецкіх людзей.

І, нарэшце, ракетныя войскі Стратэгічнага прызначэння! Гэты новы від Узброеных Сіл нашай краіны служыць яшчэ адным красамоўным сведчаннем бурнага развіцця навукі і тэхнікі нашай сацыялістычнай дзяржавы. Па плошчы ідуць велізарныя аўтамабілі. На іх — устаноўкі новых ракет. Гэта адзін з тых грозных сродкаў нашых Узброеных Сіл, якія ўпершыню дэманструюцца на Краснай плошчы. Плаўна пагойдваюцца на цялэжках, за магутнымі гусені-

нымі цягачамі рухаюцца гіганцкія ракеты стратэгічнага прызначэння — малодшыя сёстры тых ракет, з дапамогай якіх былі запушчаны спадарожнікі Зямлі, сфатаграфаваны адваротны бок Месяца і выведзены на арбіту касмічныя караблі «Уход-1» і «Уход-2». Гэта малодшыя сёстры тых ракет, якія пры стральбе па акваторыі Ціхага акіяна на далёкасцю больш як 12 тысяч кіламетраў паказалі здольнасць дакладнаснасць. У ліку ракетчыкаў на парадзе афіцэры Дзямянёнка, Прыдатка, Расік, сержанты Тарасаў, Свістнікаў, афрэйтары Кашалаў, Такіраў, радавыя Лешчанка, Моцны, Дронаў і іншыя. Гэта тыя з майстроў, якія могуць біць без промаха па любым пункце зямнога шара.

Самымі дасканалымі ракетамі з ядзернымі зарадамі многамільённая магутнасці, ракетамі, здольнымі нанесці агрэсару знішчальнае паражэнне, узброена Савецкая Армія.

Парад закончан. Прадэманстравана магутнасць велізарнай уражальнай сілы. Савецкая Армія і Ваенна-Марскі Флот надзейна ахоўваюць натхнёную працу вялікага савецкага народа, будаўніцтва камунізма, нястомнага барацьбіта за мір ва ўсім свеце. У іх ёсць усе неабходнае для таго, каб даць сакрушыльны адпор таму, хто адважыцца зрабіць замах на краіну перамогага сацыялізма.

Пачынаецца дэманстрацыя працэсуўнага працоўных Масквы.

Кумачовыя водбліскі ў праездзе Гістарычнага музея, і мора ўсенароднай урачыстасці велічна разлілося па Краснай плошчы. Наперадзе галаўноўныя калоны — палотнішчы з партрэтамі Маркса, Энгельса, Леніна, чый геній дапамог знайсці і выверыць наш шлях у светлае заўтра.

Велічная і ўрачыстая карціна ўсенароднага свята. Тысячы транспарантаў, пано, сцягаў уабралі ў сябе ўсю вялікую фарбаў, тысячы сэрцаў б'юцца як адно — жывое ўвасабленне адзінства партыі і народа.

«Няхай жыве камунізм, які ўсталявае на зямлі Мір, Працу, Свабоду, Роўнасць, Брацтва і Шчасце ўсіх народаў!» Побач з гэтым заклікам над адной з замыкаючых калон дэманстрантаў высіцца фігура волата-рабочага. Ён закасае рукавы спячоўкі. Усё яго аблічча — адказ на кліч партыі, якая сказала: «Нашы мэты ясныя, задачы вызначаны. За работу, таварышы! За новыя перамогі камунізма!»

У ВОЛЬНАЙ

Па дарозе ў вёску Люсіна, што ў дваццаці кіламетрах ад Ганцавіч, мой спадарожнік Мікалай Іванавіч Яроманка, вясковы механізатар, расказаў цікавую гісторыю свайго аднавяскоўца дзядзькі Сцяпана. Прозвішча яго не памятае не толькі Мікалай Іванавіч, але і ўся вёска.

— У яго, канешне, было прозвішча, як і ва ўсіх людзей, — расказаў Мікалай Іванавіч, — але пасля пажару яго пачалі называць Сцяпанам-пагарэльцам. Гэтак ён лічыўся ва ўсіх валасных кнігах. Нават апавішчэнне на падаткі вылісвалі на імя Сцяпана Пагарэльца. І колькі ён, небарака, пасля гэтага ні біўся, так і не стаў гаспадаром. Не прыдбаў сабе ні хаты, ні жывёлы ніякай. Так і памёр у чужым будынку.

Калі калгасы газік пасля паўгадзіны язды цераз векавыя бары і вузенькія пералескі выехаў на вясковую вуліцу, мы спыніліся пад разложыстай грушай-дзічкай, пасаджанай, прынамсі, год сто таму назад. Кажуць, пад гэтай грушай вельмі часта любіў сядзець Якуб Колас. Народны паэт Беларусі працаваў тут калісьці настаўнікам. У Люсіне і цяпер жывуць

і працуюць яго былыя вучні, якія заслужана ганарацца тым, што вучыліся ў Канстанціна Міхайлавіча. А сама вёска Люсіна шырока вядома пад назвай Цельшына па цудоўнай кнізе Якуба Коласа «У палескай глушы».

Мінулым летам люсінцаў напаткала стыхійнае бедства: здарыўся вялікі пажар. Апоўдні калі ўся вёска працавала на полі і ў лесе, на месцы 26 дамоў засталіся толькі абгарэлыя камяны ды галавешкі.

— Прыбегла я тады з поля, — расказвае калгасніца Соф'я Мікалаеўна Цялушка, — і за галаву хапілася. Засталася, у чым стаю. Загінула, думаю. Але ж не. Адрэзу прыехаў першы сакратар райкома партыі Вячаслаў Мацвеевіч Шакальнян, шчырае дзінкуў яму, сеў побач з намі на папялішчы, неж так хораша пагаварыў, што на сэрцы лягчэй зрабілася. І ведаецца, усё, што сказаў, здзейснілася. Не пакінулі нас людзі ў бядзе. Увесь раён дапамагаў. А цяпер... Лешы пойдзем, паглядзіце самі.

На вуліцы каля чыгуны чуўся вясёлы перастук тапароў. Тое, што адкрылася тут нашаму позірку, не магло не здзівіць

У беларускіх трактарабудуўнікоў

На ўсходняй ускраіне Мінска летам 1946 года разгарнулася вялікая будаўніцтва першыня беларускага трактарабудавання. Узводзіліся велічныя гмахі цахаў, манціравалася абсталяванне. І адначасова будучыя рабочыя новага завода пракладвалі трамвайныя лініі, будавалі жылыя дамы ў пасёлку, саджалі маладыя дрэўцы. На будоўлю па камсамольскіх пучэўках ехалі юнакі і дзяўчаты з усіх канцоў краіны. Дзесяткі самых розных заводаў нашай неаб-

сяжнай Радзімы дапамагалі ўзводзіць новы прамысловы гігант. І вось 15 жніўня 1951 года з галоўнага канвеера завода сыйшоў першы тралёвакны трактар. А ў гэты ж час канструктары завода пад кіраўніцтвам І. Драгі працавалі над стварэннем новай маркі машыны. Імі была распрацавана канструкцыя ўніверсальнага трактара «Беларусь». За час існавання завода неаднаразова паляпшаўся і ўдасканалваўся бе-

ларускі трактар. Не спыняецца работа і зараз. На машынах устанавіваюцца больш магутныя і эканамічныя дызельныя рухавікі, змяняецца вага трактара. Напярэдадні XXII з'езда КПСС з новага канвеера Мінскага трактарнага завода сыйшоў удасканалены трактар «Беларусь» МТЗ-50П.

У гэтым годзе калектыў завода адсвяткаваў выпуск 200-тысячнага трактара. На выпуск другой сотні тысяч трактараў спатрэбілася ў два разы менш часу, чым на выпуск першай. Гэта вынік аўтаматызацыі і механізацыі вытворчасці.

Завод часта наведваюць зарубешныя госці. Яны аглядаюць цэхі, аўтаматычныя лініі, навейшае абсталяванне і нярэдка задаюць пытанні: «Куды ідуць людзі, якіх змяняюць машыны?» А гэтая «проблема» вырашаецца вельмі проста. Завод і цяпер расце, пашыраецца, рэканструіруецца. Людзей нават не халае. Машыны аблягаюць працу рабочага, а не робяць яго беспрацоўным. Добрай славай карыстаюцца нашы беларускія трактары. Яны апрацоўваюць калгасныя і саў-

гасныя палі нашай рэспублікі і ўсёй Савецкай краіны. Тысячы трактараў «Беларусь» працуюць на палях амаль сарака краін свету. Балгарыя, Румынія, Венгрыя, ААР, Індыя, Інданезія, Грэцыя, Куба — гэта далёка не поўны пералік краін, якія атрымліваюць трактары «Беларусь». І ўсюды іх ведаюць, з ахвотай купляюць. Індыйскія фермеры пачалі нават запісвацца ў чаргу на атрыманне трактара, уносяць задатак.

А вось што піша грэчаскі селянін Н. Таіасіс, які набыў трактар «Беларусь».

«Тавараны пен дырэктар! Два гады назад я купіў у фірмы «Спека» адзін ваш трактар у 45 конскіх сіл. Я вельмі задаволены, што набыў такую машыну, з якой я магу існаваць. І дзе я толькі ні бываю, я не перастаю яе хваліць, што з'яўляецца не пераўвечэннем, а рэальнасцю. На працягу двух год з гэтым трактарам нічога не здарылася і ён не быў у рамонце. З павагай да вас пачульнік Н. Таіасіс».

Многа трактараў выпускаюць трактарныя заводы нашай краіны, а хутка будуць выпускаць

Госці з Кітайскай Народнай Рэспублікі аглядаюць беларускія трактары.

ЗАВОДСКАЯ ЗДРАЎНІЦА

Кожны год сотні рабочых і служачых завода праводзяць свой водпуск у здраўніцах нашай краіны. Яны атрымліваюць пучэўкі ў санаторыі і дамы адпачынку Беларусі, Закарпацкай Украіны, Прыбалтыкі, на Чорнаморскае ўзбярэжжа Крыма і Каўказа.

Але цяпер, акрамя штогадовага чарговага адпачынку, рабочыя могуць паправіць сваё здароўе і ў заводскім прафілакторыі. Здраўніца пабудавана на сродкі завода. Яна размясцілася ў маляўнічай мясцовасці. Навокал — сасновы бор, цішыня і спакой.

У вялікім светлым будынку прафілакторыя прасторныя вестыбулі, чыстыя і ўтульныя, абстаўлены прыгожай мэбляй адвояць у спецыяльных аўтобусах, кожнаму даюць з сабой снеданне. Пасля работы іх чакае смачны абед, кожны выбірае страву па свайму густу.

Распарадак дня ў прафілакторыі блізкі да санаторнага, але тут адпачынак спалучаецца з працай. На работу адпачываючых адвояць у спецыяльных аўтобусах, кожнаму даюць з сабой снеданне. Пасля работы іх чакае смачны абед, кожны выбірае страву па свайму густу.

У прафілакторыі добрае медыцынскае абслугоўванне. Мноства лячэбных кабінетаў. У любую пару года можна загарэць таак, быццам ты пабыў пад гарачым паўднёвым сонцам. У фатары ўстаноўлены новыя апараты для масавага абпраменьвання.

Адпачынак у гэтым цудоўным месцы працягваецца 24 дні. На аднаго чалавека за гэты час выдаткоўваецца 120—125 рублёў. Але 20 працэнтаў адпачываючых атрымліваюць зусім бясплатныя пучэўкі, а астатнія плацяць 16 рублёў.

Заводскі прафілакторый.

С Я М ' І

На месцы учарашніх папалішчаў стаялі новыя, святлейшыя за гэты сонечны дзень, пацісценкі.

— Скажу па праўдзе, — гаворыць адзін з пагарэльцаў Фёдар Фёдаравіч Рылка, — я спачатку не разлічваў на такую дапамогу. Мне дапамагалі будаваць дом рабочыя лясгаса. Яны і лес спілавалі, і на сваіх аўтамашынах прывезлі, і абілавалі на пілараме, і нават грошай пяцьсот рублёў на дамашнія рэчы прывезлі. Адным словам, мы яшчэ раз пераканаліся, што такое Савецкая ўлада. Калі б такое нільшасце здарылася раней, пры панах, загінулі б, ныйначай.

Такія чулыя словы ідуць з глыбіні сэрца простых людзей. Рабочыя і служачыя прадпрыемстваў, устаноў, арганізацый райцэнтра, усе калгасы раёна аказвалі пацярпелым дапамогу. Калі вестка аб пакары абляцела наваколле, у той жа дзень у Люсіна былі адпраўлены прадукты харчавання, вяртанка, хатнія рэчы. Страціўшым жыўду калгасы раёна выдзелілі кароў, свіней.

Толькі грашмы для пацярпелых, — гаворыць старшыня сельгасарцелі імя Каліні-

на (так называецца люсінскі калгас) Сяргей Антонавіч Цітоў, — было атрымана больш шасці тысяч рублёў у новых грошах.

Вядома, мы пацікавіліся тут і калгаснымі справам.

— Справы ў нас ідуць добра, — расказвае старшыня лясгаса. — Нядаўна поўнасцю закончылі абмалот збожжавых. На прададзены толькі збожжа выйдзе кілаграмы па тры. Выканалі бульбу. Па сто пільдзсят цэнтнераў з гектара! Такого ўраджаю не памятае старое Люсіна. Зараз заканчваем сіласаванне кукурузы. Па пяцьсот дваццаць цэнтнераў з пачаткам атрымліваем з гектара, а выроствалі каралеву палёў у гэтым годзе на 90 гектарах. У будучым годзе мяркуем падвоіць пасяўную плошчу пад кукурузай.

Што ж, пажадаем гэтым працавітым людзям новых поспехаў і шчасця ў жыцці!

Прыемна было пазнаёміцца з люсінцамі, прыемна было бацьчы, што тут да ранейшаму жыўць шчаслівыя гаспадары, а не пагарэльцы. Жывуць у сапраўды вольнай і новай сям'і.

Васіль ПРАСКУРАЎ.

Гандавіцкі раён.

Н ЯДАЎНА мы гаварылі з Насціяй Хадневіч. Разам з бацькамі яна вярнулася з Аргенціны ў Беларусь. Дзяўчына расказала аб тым, у якіх умовах знаходзіцца большасць дзяцей эмігрантаў за рубяжом. У гэтых далёкіх чужых краінах ім мала даступны дарогі ў навуку. Вільдзіткі, мастацтва, спорт для многіх — недаступная раскоша. І ўсё, што ім застаецца, — гэта цяжкая праца дзеля кавалка хлеба. У дадатак да ўсяго сваю справу робіць буржуазная ідэалогія, буржуазная мараль. У такіх умовах вельмі цяжка вырасці высокакультурным, мэтанакіраваным чалавекам.

Знаёмчыся па кнігах і часопісах з жыццём савецкай моладзі, Насця зразумела, што толькі на радзіме яе бацькоў для яе, як і для ўсёй моладзі вялікай Савецкай краіны, будуць адкрыты дарогі да ведаў, да светлай будучыні.

Я не памыллася ў гэтым, — гаворыць Насця. — Зараз рыхтуюся наступіць у вышэйшую навучальную ўстанову. Мару стаць урачом. Вучацца ўсе мае сябры, якія вярнуліся ў Савецкі Саюз. У Брэсце — Анатоль і Яўгеній Пстыгі, у Мінску — Аляксандр Леонік, у Баранавічах — Мікалай Вічарык. Для нас кіно, тэатры, кнігі, спортклубы, усё, што ёсць у нашай цудоўнай краіне.

Гэта размова навяла нас на думку пагаварыць з нашымі суайчыннікамі аб тым, як яны выхоўваюць сваіх дзяцей за рубяжом. Для таго, каб выхаваць культурнага, сумленнага і гуманнага чалавека ва ўмовах заходняга свету, сярод таго акружэння, у якім жывуць нашы землякі, даводзіцца прыклаці нямаля намаганняў.

Нашы суайчыннікі жывуць у многіх краінах свету. У кожнай з іх ёсць свае добрыя традыцыі і справы. Кожны народ унёс свой уклад у агульную скарбніцу сусветнай культуры, мастацтва, літаратуры, навукі і тэхнікі. Маладым людзям неабходна ведаць усё тое лепшае, прагрэсіўнае, што створана і ёсць у краіне, дзе яны жывуць і працуюць. Але дзе б ні жылі маладыя людзі, што б яны ні рабілі, яны заўсёды павінны памятаць, што ў іх ёсць Радзіма, і калі нават яны нарадзіліся на чужыне, яны могуць ганарыцца радзімай бацькоў.

Юнакам і дзяўчатам вельмі карысна ведаць, што дала Савецкая краіна свету ў развіцці навукі, літаратуры, мастацтва, якіх цудоўных поспехаў дасягнула Савецкая краіна ў развіцці эканомікі, што СССР пракладвае шлях усёму чалавецтву да новага жыцця. Дзеці эмігрантаў

павінны не толькі ведаць усё гэта, але і быць дастойнымі радзімы бацькоў, высока трымаць гонар савецкага чалавека.

З пісем, якія паступаюць у нашу рэдакцыю, мы даведваемся, з якой цікавасцю чытаюць і вывучаюць дзеці эмігрантаў савецкую літаратуру, падручнікі, якія апавядаюць аб гераічнай гісторыі савецкага народа. У многіх пісьмах — просьбы прысылаць гэтыя кнігі. Рэдакцыя ахвотна выконвае іх і заклікае моладзь больш чытаць айчынную літаратуру. У творах роднай літаратуры глыбока раскрываецца найбагацейшы свет савецкага чалавека — чалавека новай камуністычнай эпохі.

Але для таго, каб чытаць і вывучаць савецкую літаратуру,

ЯК ВЫХОЎВАЕЦЕ В Ы СВАІХ ДЗЯЦЕЙ?

трэба ведаць родную мову. У многіх гарадах і правінцыях, дзе жывуць эмігранты, працуюць школы рускай мовы. Патрыятычную справу робіць аддзел Федэрацыі Рускіх Канадцаў у Таронта, Гамілтане, Ванкуверы і іншых гарадах Канады, якія працягваюць вялікія клопаты аб арганізацыі такіх школ.

Ёсць, аднак, маладыя людзі, якія лічаць, што ведаць мову бацькоў ім не трэба, бо яны ніколі не вярнуцца на іх радзіму.

Мы гаварылі з адным турыстам з Канады. Яго сын займаўся ў рускай школе пры ФРК. У тым горадзе ёсць група моладзі, якая ўсяляк адгаварвала яго ад вывучэння рускай мовы. «Навошта яна табе? Ты ж не збіраешся ехаць у Расію?» — гаварылі хлопцы. Ён і на самай справе не збіраецца ехаць у СССР на пастаяннае месца жытцтва. Але ў юнака ёсць гаражае жаданне грунтоўна пазнаёміцца з культурай, навукай і мастацтвам Савецкага Саюза. І ён добра авалодаў рускай мовай, свабодна чытае савецкія кнігі.

Ёсць у яго яшчэ адно жаданне — пабыць у Савецкім Саюзе. Ён хоча ўбачыць тых людзей, аб якіх чытаў у кнігах, пазнаёміцца з тымі, што будуць электрастанцыі, заводы, узямаюць цаліну, ствараюць касмічныя караблі, вывучаюць прасторы сусвету.

Колькасць маладых людзей, якія жадаюць пазнаёміцца з укладам жыцця савецкай моладзі, зразумець яе імкненні і спадзяванні, увесь час павялічваецца. Мы ахвотна прымаем у сябе тых, хто прыязджае да нас. Нядаўна ў нас гасцілі маладыя

амерыканцы. Летам прыязджалі з Францыі руская эмігрантка Вільгельміна Сарока і яе муж француз П'ер Бурэ. Разам з імі прыехалі і іх дзеці — Рэня, Жазлін і Жанмарк, ураджэнцы Францыі. Дзяцей усё цікавіла на матчынай радзіме: як вучацца беларускія дзеці, як адпачываюць у піянерскіх лагерах, якія чытаюць кнігі, глядзяць кінафільмы. Многа добрых уражанняў павезлі яны дадому, абяцалі аб усім убачаным расказаць сваім сябрам.

У піянерскіх лагеры над Мінскам адпачывалі 20 бельгійскіх хлопчыкаў і дзяўчынак. Яны пражылі ў Беларусі ўсяго 30 дзён. Але як цёпла расказвалі гэтыя дзеці аб нашым краі, якія добрыя сябры з'явіліся ў іх, як многа каштоўнага пазналі яны на матчынай зямлі.

Прыемна адзначаць тое, што па меры азнаямлення з савецкім ладам жыцця ў дзяцей нашых суайчыннікаў з'яўляюцца сімпатыі да яго.

Можна многа гаварыць аб добрых справах нашых маладых суайчыннікаў за рубяжом. У Канадзе, Бельгіі, Злучаных Штатах Амерыкі і іншых краінах яны ствараюць калектывы і групы, разам праводзяць вольны час, слухаюць радыёперадачы з роднай зямлі, чытаюць і абмяркоўваюць прачытаныя кнігі. Яны прымаюць актыўны ўдзел у гуртках мастацкай самадзейнасці, ствараюць хоры роднай песні, развучаюць і выконваюць на вечарах і святках рускія, беларускія і украінскія народныя танцы, наладжваюць калектывнае слуханне магнітафоннага запісу роднай музыкі, збіраюць хатнія бібліятэчкі, мацуюць сувязі з моладзю Савецкай краіны. Усё гэта, несумненна, адыгрывае станоўчую ролю, садзейнічае ўмацаванню дружбы і таварыства маладых суайчыннікаў за рубяжом. І, вядома, у такіх моцных згуртаваных маладзёжных калектывах і групах не знойдзе месца ідэалогія цемрашалаў, якая магла б рабіць маладых людзей маральнымі калекамі.

На фарміраванне характару маладых людзей, іх адносі да жыцця ў першую чаргу аказвае свой становачы ўплыў сям'я. У пісьмах у рэдакцыю нашы землякі расказваюць аб тым, як яны выхоўваюць сваіх дзяцей. Але нам хацелася б, каб сваю думку па гэтым пытанню выказалі ўсе нашы чытачы.

Што кожны з вас робіць, каб вашы дзеці і на далёкай чужыне выраслі перадавымі людзьмі, шчырымі патрыётамі краіны сацыялізма?

Г. ПАРОМЧЫК.

У беларускіх трактарабудульнікоў

(Пачатак на 3-й стар.)

КОЖНАМУ — ЗАНЯТАК ПА ДУШЫ

У ДOME культуры трактаразаводцаў ніколі нікому не бывае сумна. Штодзень тут праводзіцца столькі цікавых мерапрыемстваў, што нават самы пераборлівы чалавек зможа знайсці сабе заняткаў па густу. Асаблівай папулярнасцю карыстаецца ўніверсітэт культуры, які нядаўна распачаў сваю работу. Сюды пасля працоўнага дня прыходзяць рабочыя, інжынеры, служачыя, каб праслухаць цікавыя лекцыі аб музыцы, тэатры, харэаграфічным мастацтве, літаратуры, кіно. Вучэбная праграма разлічана на 64 гадзіны, заняткі праводзіцца два разы ў месяц. Кожны прадмет уключае некалькі тэм, якія з'яўляюцца найбольш цікавымі для слухачоў. Наведвальнікі слухаюць лекцыі аб заснавальніках рускага тэатра, выдатных драматургах А. Грыбаедаве, А. Пушкіне, А. Астроўскім, аб нашым беларускім нацыянальным тэатры, аб рускай і беларускай балетнай і опернай музыцы.

Наогул, праграма вельмі разнастайная і цікавая. Для слухачоў, акрамя лекцыяў, наладжваюцца канцэрты-загадкі, віктарыны, сустрэчы з пісьменнікамі, артыстамі, музыкантамі, работнікамі кіно.

Яшчэ некалькі год назад у танцавальным калектыве Дома культуры трактаразаводцаў было ўсяго дванаццаць чалавек. А зараз гэты танцавальны гурток

ператварыўся ў вялікі танцавальны ансамбль, які ведаюць не толькі ў Беларусі, але і ў Маскве. Ён даў дзесяткі канцэртаў на сваёй сцэне, на сцэнах рэспубліканскіх тэатраў і Палацаў культуры, у калгасах і саўгасах, шмат разоў выступаў на тэлебачанні. На рэспубліканскім аглядзе мастацкай самадзейнасці танцавальны ансамбль Мінскага трактарнага заводу быў узнагароджаны дыпломам першай ступені. Яму вынаў вялікі гонар ехаць у Маскву. Там беларускія танцоры выступалі ў парках, у маскоўскіх аўтамабілебудаўнікоў і ў іншых месцах. Усюды іх цёпла прымаў глядачы і падоўгу не адпуская са сцэны. У рэпертуары ансамбля беларускія, украінскія, малдаўскія, літоўскія танцы і танцы іншых народаў Савецкага Саюза. Адзін з самых прыгожых нумараў — танцавальная сюіта «Фантаз дружба».

Акрамя танцавальнага калектыву, пры ДOME культуры працуе мноства іншых гурткоў мастацкай самадзейнасці, якія падтрымліваюць цесную сувязь з цікавымі самадзейнымі калектывамі.

У ДOME культуры часта праводзіцца цікавыя і вясёлыя вечары моладзі, чытаюцца лекцыі на самыя разнастайныя тэмы. Можна тут паглядзець і новы кінафільм.

Не забываюць тут і аб падростаючым пакаленні. У гэтым годзе ў дзіцячыя сады і яслі было ўладкавана 660 дзяцей. Нядаўна пачаў працаваць дзіцячы камбінат (сад і яслі) на 135 месцаў. 2.500 школьнікаў і дашкольнікаў адпачывалі летам у піянерскіх лагерах і на дачы.

На здымку: спарторніцтва юных веласіпедыстаў.

ПРЫВІТАННЕ З НОВАЙ ЗЕЛАНДЫ

Паважаны рэдактар!

Пісьмы вашы атрымаў. Прабачце, што так даўно не адпісваў: чакаў, пакуль атрымаю нашу газету «Голас Радзімы». Але я газеты яшчэ не атрымаў і хачу вам даць знаць аб гэтым.

А цяпер раскажу, як трапіў сюды. У 1941 годзе я служыў у Чырвонай Арміі. Калі германскія фашысты напалі на Савецкі Саюз, наша часць была ў баях каля г. Вялікія Лукі. У гарадку Невелі я трапіў у палон, дзе ледзь не памёр ад голаду і холаду. Немцы вывезлі мяне ў Францыю. У 1944 годзе англійскія войскі занялі тую вёску, дзе я працаваў у гаспадары на сельскай гаспадарцы каля г. Колмар. Я трапіў у Англію, дзе працаваў у краўцкай арцелі. У Англіі прабыў каля 5 год, там ажаніўся. Мая жонка таксама рабіла ў гэтай арцелі, але яна не англічанка, а новазеландка. Мы выехалі ў Новую Зеландыю і да сённяшняга дня тут жывём. Я раблю краўцом, маю дачку, называецца яна Тацяна. Ёй ужо 6 год, ходзіць у школу. Мы маем свой дом, за які яшчэ выплачваем, бо ўзялі пазыку на 15 год, так што яшчэ 10 год трэба выплачваць.

Нашых людзей я тут не сустракаў, але чуў, што ў г. Аў-

канд, гэта якіх 650 кіламетраў адгэтуль, ёсць некалькі рускіх, аднак я іх ніколі не бачыў. Палякаў тут ёсць досыць многа, але гэта тыя палякі, якія эвакуюваліся з нашага народа да 1939 года, калі яны акупіравалі Заходнюю Беларусь. І сягоння яны крычаць, што яна да іх належыць і паклёпнічаюць на наш народ і на нашу Радзіму. Няма розніцы паміж нямецкімі фашыстамі і польскімі фашыстамі, цераз іх загінулі мільёны нашых людзей.

Вельмі хацелася атрымаць газету, бо я зусім адарваны ад жыцця на Радзіме. Я маю радыё, але маленькае і магу слухаць перадачы толькі з Новай Зеландыі, нават з Аўстраліі не прымае. Каб пачуць з Еўропы, а таксама з Савецкага Саюза перадачы, трэба вялікае радыё, а я яго не маю і не магу купіць, бо вялікіх грошай каштуе. А я пакуль выплачваю за дом.

Тут у мінулы годзе прыязджаў з Савецкага Саюза Вялікі балет, і я два разы хадзіў глядзець. Вельмі добры балет. Я таксама разгаварваў з артыстамі і праводзіў на станцыю, як яны ад'язжалі. Вось такія мае навіны.

НАШ АДРАС: Мінск, Ленінскі праспект, 77, Дом друку, пакой 20. Для пісьмаў: Мінск, паштовае скрынка № 14.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ.

Трактаразаводцы на святочнай дэманстрацыі.

ЛЮДЗІ КАМУНІСТЫЧНАГА ЗАЎТРА

Працаваць і вучыцца — справа нялёгкая. Але ў наш век, калі на дапамогу людзям прыходзіць электронная тэхніка, аўтаматыка, тэле механіка, без грывалых ведаў нельга быць добрым спецыялістам на вытворчасці. Памятае аб гэтым моладзь Мінскага трактарнага. Тут вучацца ўсе. Вучацца ў вясчэрніх школах, ва ўніверсітэце культуры, у тэхнікумах, у вышэйшых навучальных установах, у кароткатэрміновых школах на заводзе, дзе дасягненні перадавікоў і наватараў абмяркоўваюцца і перадаюцца астатнім.

У пасёлку працуюць дзве вясчэрнія школы. Завод выдатковае сродкі на пашырэнне і абсталяванне іх вучэбных кабінетаў. Добра працуюць на заводзе і выдатна вучацца ў школе рабочыя І. Мех, Н. Лягонін, В. Баравік. Слесар цепласілавага цэха Р. Новікаў не вучыўся пятнаццаць год, але нават пасля такога вялікага перарыву ён вырашыў працягнуць вучобу і зараз ужо заканчвае школу. Муж і жонка Прыходчанкі вучацца ў шостым класе. Яны працуюць у іх двое дзяцей, але гэтымі вучнямі задаволены ўсе настаўнікі вясчэрняй школы.

Чатырнаццаць лепшых, якія выдатна закончылі школу і добра працавалі на заводзе, былі накіраваны ў вышэйшыя навучальныя ўстановы. Там яны вучацца на стацыянары, а завод ім плаціць стypендыю.

Штогод аддзел галоўнага канструктара і цэх вопытнай гаспадаркі папаўняецца маладымі спецыялістамі. За апошнія тры гады сюды прыйшлі 64 выпускнікі тэхнічных вчу.

Ёсць на заводзе і свае выхаванцы, якія некалькі год назад пачыналі тут свой працоўны

справа простымі рабочымі, а зараз сталі выдатнымі спецыялістамі.

Расціслаў Алешка пасля дэмабілізацыі паступіў на завод токарам. За кароткі тэрмін ён асвоіў некалькі сумежных прафесій і зараз працуе на ўсіх станках, якія ёсць на яго ўчастку. Ён скончыў вясчэрнюю школу, унёс некалькі рацыяналізатарскіх прапаноў і замест 30—40 апрацоўвае за змену 70—80 дэталей. Завод для Расціслава Алешкі — родны дом. Тут яго прынялі ў партыю, тут ён заваяваў ганаровае званне ўдарніка камуністычнай працы. На заводзе Расціслава паважаюць за працавітасць, сціпласць, сумленнасць, за тое, што ён заўсёды гатоў дапамагчы таварышу.

А Галіна Досіна пачала працаваць на заводзе вуглекатам цепласілавага цэха. Праз год Галія пайшла вучыцца ў механічны тэхнікум і ў той жа час яе перавялі працаваць машыністам помпавай станцыі, потым яна працавала ў цэнтральнай лабараторыі кантралёрам, а калі атрымала дыплом аб заканчэнні тэхнікума, яе прызначылі ў аддзел галоўнага механіка канструктарам. Работа канструктара цікавая, рознабаковая і патрабуе глыбокіх практычных і тэарэтычных ведаў. Зараз канструктар Галіна Досіна выконвае адказныя заданні, складае альбомы запчастак да складанага металарэзнага абсталявання. Галіне Уладзіміраўне Досінай першай сярод інжынера-тэхнічных работнікаў прысвоена званне ўдарніка камуністычнай працы.

У працы і вучобе, у пошуках і перамогах расце новы савецкі чалавек, чалавек новага свету, новага камуністычнага заўтра.

Непадалёку ад прамысловых карпусоў раскінуўся жылы пасёлак трактаразаводцаў. Гэта прыгожы гарадок з вялікімі шматпавярховымі дамамі, магазінамі, школамі, клубамі, бальніцамі, паліклінікай, камбінатамі бытавога абслугоўвання.

Будаўніцтва новых дамоў не спыняецца і зараз. У наступным годзе завод для патраб рабочых атрымае 16 тысяч квадратных метраў жылой плошчы.

На здымку: новыя жылыя дамы ў пасёлку Мінскага трактарнага заводу.

У дзесятцы мацнейшых

Газета «Савецкі спорт» надрукавала спісы мацнейшых лёгкаатлетаў СССР, якія паказалі дзесяці лепшых вынікаў у 1961 годзе. Сярод жанчын тройчы спіс адкрывае беларуская спартсменка Марыя Ігніна. Яна сёлета паказала лепшы час у бегу на 100 метраў — 11,4 секунды, 200 метраў — 23,4 секунды, 400 метраў — 53,8 секунды. Мінчанка Тацяна Вярбіцкая мае самы вынік у бегу на 400 метраў.

Сярод мужчын у дзесятку мацнейшых увайшлі беларускія лёгкаатлеты Ю. Качанаў, Ул. Гарасю (два разы), А. Валтоўскі, У. Цярэшын, І. Бакуновіч.

Перамога савецкіх барцоў

Матч на вольнай барацьбе паміж камандамі СССР і Турцыі, які адбыўся ў турэцкім горадзе Адане, закончыўся з лікам 5:3 у карысць нашых спартсменаў. У складзе каманды Савецкага Саюза выступілі беларускія барцы І. Лосік і У. Лятун.

Беларускія майстры

меткага агню

На асабіста-камандным першынстве краіны па кулявой стральбе выдатных поспехаў дабілася беларуская каманда меткага агню. Чэмпіёнамі СССР сталі электрамашініст Мінскага інструментальнага заводу В. Таубін, які выбіў з малакалібернага пісталета 578 ачкоў з 600 магчымых, і С. Лельскі. У стральбе з калена ён выбіў 390 ачкоў з 400. Зборная каманда рэспублікі ў складзе В. Дзямідава, А. Платно, С. Лельскага і Э. Яраша ў малакаліберным стандартзе «3x40» устанавіла рэкорд краіны, выбіўшы 1540 ачкоў з 1600. Гэты вынік з'яўляецца паўтарыненнем сусветнага рэкорду.

Поспех спартакаўцаў

У Нальчыку закончылася ўсеагузнае першынство таварыства «Спартак» па баскетболе. Мужчынская каманда мінскага «Спартак» дабілася перамог у васьмі сустрэчах і стала чэмпіёнам таварыства. Мінскія баскетбалісты заваявалі права на прысваенне ім звання майстроў спорту.

Сем рэкордаў

Штогадовы абмен візітамі стаў традыцыйным для цыркаатлетаў Польшчы і Беларусі. Пяць разоў выходзілі на памост зборныя каманды абедзвюх рэспублік. Тры разы перамагалі беларускія штангісты, адна сустрэча закончылася ўнічыю. Летась упершыню перамогу заваявалі польскія спартсмены, якія значна павысілі сваё майстэрства.

І вось зноў штангісты Польшчы і Беларусі выйшлі на памост, каб памерацца сіламі. Мінчане започылі манеж рэспубліканскага Дома фізкультуры, дзе праходзіла гэтая сустрэча. У складзе каманды гэтай сустрэчы — чэмпіён і рэкардсмен свету І. Палінін, чэмпіён Еўропы і прызёр першынства свету М. Зялінскі, Ч. Бяліс.

Аднак і беларускія спартсмены добра падрыхтаваліся да гэтага спаборніцтва. Першае ачко сваёй камандае прыліс першаразраднік В. Зюкін. У класічным трохбор'і ён набраў 300 кілаграмаў, яго ж сапернік В. Стэмпель — 295 кілаграмаў. У рыўку Зюкін паказаў 95,5 кілаграма, што з'яўляецца новым рэкордам Беларусі.

Штангісты паўлёгчай вагі А. Грыгарыч і Р. Казлоўскі (Польшча) закончылі спаборніцтва з аднолькавым вынікам — 330 кілаграмаў. Але ўласная вага Грыгарыча меншая, чым Казлоўскага. У рыўку прысуджаецца перамога. У рыўку, штуршку і трохбор'і Грыгарыч устанавіў новыя рэкорды рэспублікі. М. Зялінскі (лёгкага вага) перамог беларускага майстра Г. Варону, чэмпіён БССР Р. Гальдштэйн (паўсярэдняй вага) — Э. Рачкоўскага, інжынер падшыпнікавага заводу С. Канапацкі (сярэдняй вага) — С. Качкоўскага. Прычым Гальдштэйн у жыме, а Канапацкі ў штуршку і жыме ўстанавілі новыя рэкорды БССР.

Прашу прысылаць нашы газеты і, калі будзе магчыма, час ад часу змяшчаць артыкулы аб поспехах і жыцці Мінскай вобласці, пераважна аб Нясвіжы і яго раёне, бо гэту мясцовасць я найлепш ведаю, і мне цікава пра гэта прачытаць.

Міша КАПЫТКА.

Новая Зеландыя.

АД РЕДАКЦЫ: Дарагі зямлякі! Газеты мы вам высылаем рэгулярна. Выконваючы вашу просьбу, паслалі таксама газеты, у якіх мы пісалі аб Мінску і аб вашым родным Нясвіжскім раёне.